

Israel as One Man: A Theory of Jewish Power

Laurent Guyénot • June 10, 2019

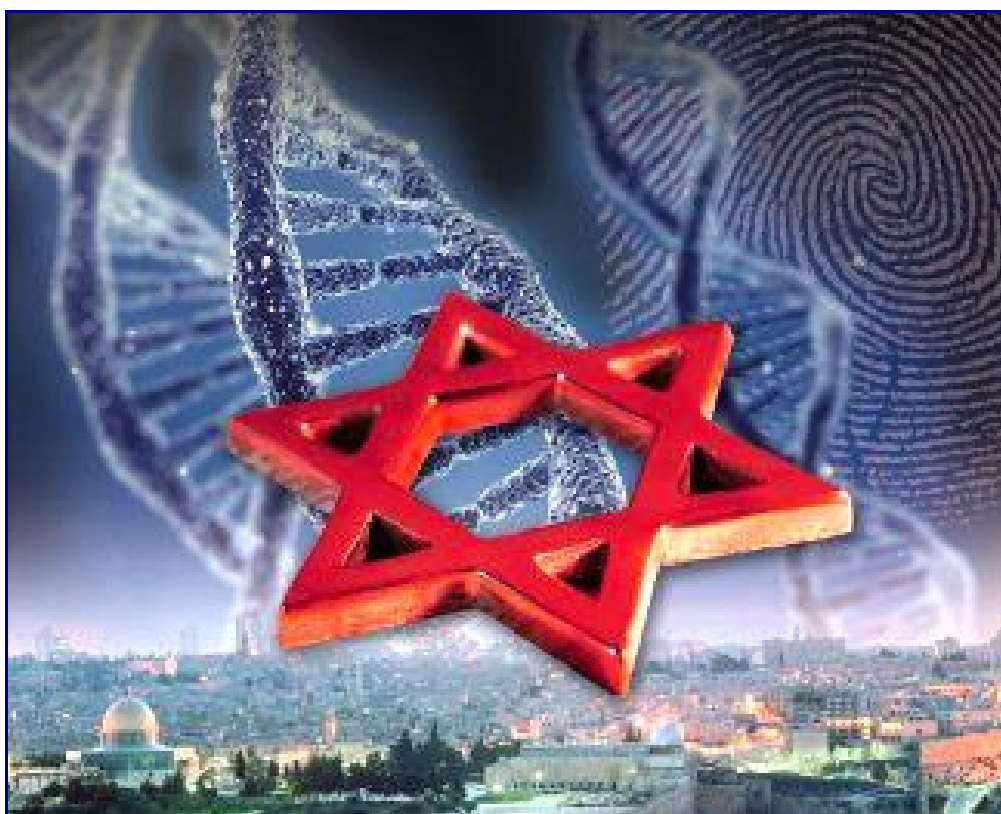
<https://www.unz.com/article/israel-as-one-man/>

Izrael mint egy ember: A zsidó hatalom elmélete

Laurent Guyénot • 2019. június 10

[https://www-unz-com.translate.goog/article/israel-as-one-man/?
_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en](https://www-unz-com.translate.goog/article/israel-as-one-man/?_x_tr_sl=auto&_x_tr_tl=hu&_x_tr_hl=en)

A K o o g l i magyar fordítása természetesen kizárólag tájékoztató jellegű

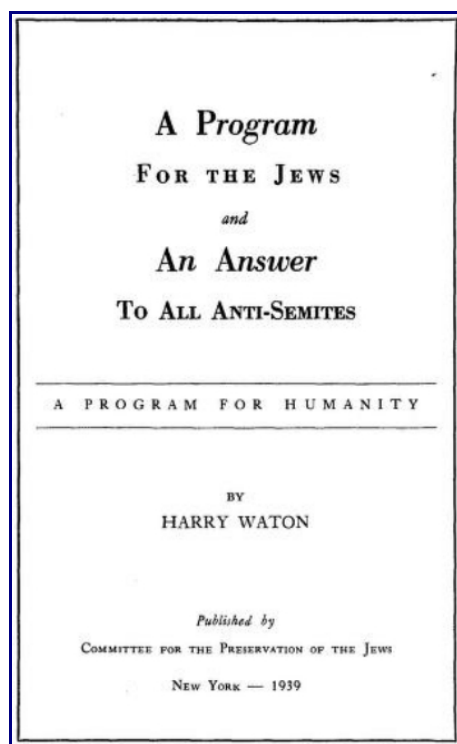

„A zsidó faj egyik kiemelkedő tulajdonsága a kitartása. Amit nem ér el ez a nemzedék, azt el fogja érni a következőt. Győzd le ma, nem marad legyőzve; hódítói meghalnak, de a zsidóság továbbmegy, soha nem feledkezik meg, soha nem tér el ősi céljától, a világirányítás ilyen vagy olyan formában.”^[1]

Így írta [Henry Ford](#) *A nemzetközi zsidóban*. Valójában egyetlen más nép sem volt képes ilyen kitartásra egy megingathatatlan cél felé, amelyet lépésről lépésre követtek sok generáción keresztül – száz generáción keresztül, ha a cionista projektet a babiloni száműzetés idejére vezetjük vissza. **A zsidók gyakran találják magukat megosztottnak a döntő kérdésekben, és radikálisan ellentétes mozgalmakban vesznek részt; végül mégis úgy tűnik, hogy még az ellentéteik is szinergiában előmozdítják közös magasabb rendű céljukat. Sok illusztrációt**

találhatunk a zsidó elit azon rendkívüli képességére, hogy halrajként elkülönüljenek, majd újra egyesüljenek.

A héber Biblia materialista?

Harry Waton amerikai rabbinak volt egy elmélete a zsidók szerves egységének, kitartásának és fejlődésének magyarázatára. *Az 1939-ben megjelent Program a zsidóknak* című munkájában ezt írta : „A héber vallás valójában erősen materialista volt, és pontosan ez adta annak tartós és hatékony valóságát.”

„Jehova különbözik minden más istentől. Minden más isten a mennyben lakik. Emiatt minden más vallás foglalkozik a mennyországgal, és a halál után minden jutalmat a mennyben ígér. Emiatt minden más vallás tagadja a földet és az anyagi világot, és közömbös az emberiség jóléte és fejlődése iránt ezen a földön. De Jehova leszáll a mennyből, hogy ezen a földön lakjon, és megtestesüljön az emberiségben. Emiatt a judaizmus csak e földdel foglalkozik, és minden jutalmat ígér itt ezen a földön.

„Azok a zsidók, akik mélyebben megértik a judaizmust, tudják, hogy a zsidók számára az egyetlen halhatatlanság a zsidó nép halhatatlansága. Minden zsidó továbbra is a zsidó népben él, és addig fog élni, amíg a zsidó nép él.”

Ez, magyarázza Waton, a héber Tanakh-on alapul:

„A Biblia halhatatlanságról beszél itt a földön. Miben áll ez a halhatatlanság? Ebből áll: a lélek tovább él és működik a gyerekeken és unokákon, valamint a belőlük leszármazó embereken keresztül. Ezért, ha az ember meghal, lelke a népéhez gyűlik. Ábrahám, Izsák, Jákob, Mózes és a többiek továbbra is a zsidó népben élnek, és a megfelelő időben az egész emberi nemből élnek. Ez volt a zsidó nép halhatatlansága, és ezt a zsidók mindig is tudták.”^[2]

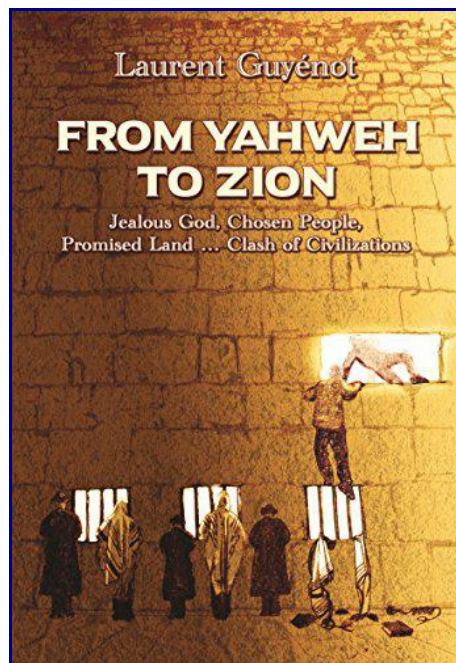
Ez közel áll ahhoz, hogy a zsidóknak csak egy halhatatlan lelkük van. Lényeges, hogy Izrael az egyetlen nemzet, amely egyetlen személy nevét viseli (Jákób az Izrael nevet kapja az 1Mózes 32:29-ben).

Vajon helyes-e Waton felfogása a bibliai antropológiáról? És meddig megy el a zsidó hatalom magyarázatában? Az első kérdésre a válasz igen. Waton álláspontját korának legjobb ösztöndíja adta, aminek azóta sem mondanak ellent. A művelt zsidók körében széles körben elterjedt és ma is elterjedt. Sigmund Freud legutóbbi, *szintén 1939-ben megjelent Mózes és monoteizmus* című könyvében helyesen hangsúlyozta, hogy az egyéni halhatatlanság kérdésében **az egyiptomiak és az izraeliták a spektrum ellenkező végén helyezkedtek el:**

„Az ókori nép [az egyiptomiakon kívül] nem tett ennyit a halál tagadása érdekében, és ilyen gondosan gondoskodott a túlvilágról [...]. A korai zsidó vallás ezzel szemben teljesen lemondott a halhatatlanságról; a halál utáni létezés lehetőségét soha sehol nem említették.”[3]

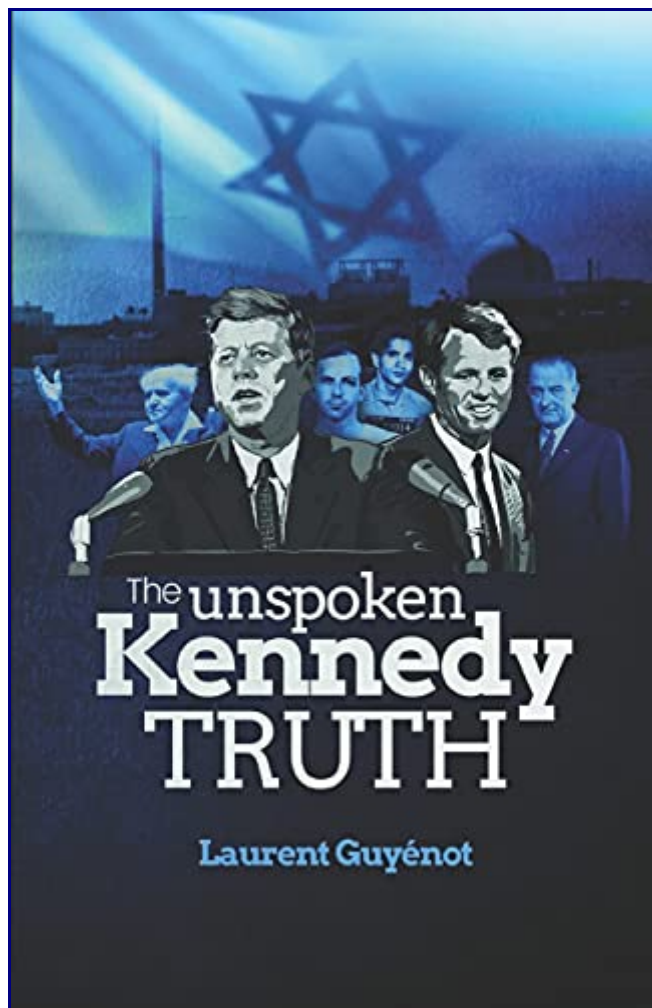
A Tórában nem várható túlvilág. Ehelyett ennek hallgatólagos tagadása van: „Arcod verejtékével keresed az élelmet, amíg vissza nem térsz a földre, amint elvettek onnan. Mert por vagy, és porrá térsz vissza” – mondja Jahve Ádámnak (1Mózes 3:19). [4] Ez logikus következménye annak, ahogyan „Jahve Isten megformálta az embert [*adámot*] a föld talajából [*adamah*], és az élet leheletét [*ruah*] az orrlyukaiba fújta, és az ember élőlényvé [*nefes*] lett ” (2. :7). Az *adam*, az „ember” és *adamah*, a „föld” vagy „föld” közelsége megerősíti az elképzelést. Különösen a kabbalisták mondták, hogy a *nephesh* és a *ruah* két kifejezés a halhatatlan szellem megjelölésére. Ez egy félreértés, amely a görög Septuaginta fordításból ered: a héber *nephesh* szót *pszichének* fordítják.. A valóságban azonban „élőlényt” jelölt, állatot vagy embert; néha egyszerűen „életet” jelent, és a 3Móz 17 rituális előírásaiban a vérhez kapcsolják. A héber *ruah* szó, *amitpneuma* -nak fordítanak, „lélegzetet” jelent, és életet is jelöl. A Héber Iratokban sehol nem utalnak ezek a kifejezések az egyéni túlvilágra.

Ez a bibliai antispiritualizmus nem magyarázható a Héber Biblia nagy ősiségét bizonyító „primitív” vonásként, mintha a halottak túlvilágába vetett hit késői fejlemény lenne a vallási eszmék történetében. Figyelünk, a túlvilág héber tagadása az idegen kultuszok elutasításához kapcsolódott, amely általánosan foglalta a túlvilággal való törődést. A Genézis könyve, antropológiai materializmusa a legnyilvánvalóbb, olyan mezopotámiai és perzsa hatásokat árul el, amelyek nem állhatnak előrébb, mint a babiloni száműzetés. *Jelentős, hogy a perzsa Pardes* szót használja „kert” (Éden) megjelölésére, de a jelentését fenekestül felforgatja: míg az indoeurópai mítoszokban a Paradicsom a boldog világ, ahol az igaz halhatatlanná válnak, ha esznek az élet fájáról, addig a Genézisben ez az egész emberiség számára örökre elveszett múlt, és a dráma színpada, amely a halál és a munka kettős csapását hozta a világra; mert a halál nem hoz ígéretet, és a munka nem ad lelki jutalmat.

Itt van többek között egy illusztráció, amelyet a *Jahvétól Sionig* című könyvben megemlítenek : amikor Ézsaiás 38-ban a jóságos Ezékiás király „megbetegedett, és a halál felé közeledett”, nem fejezi ki reményét, hogy találkozzon Teremtőjével, vagy elkezdjen egy új életet valami túlvilágon . Inkább kétségbeesik attól a lehetőségtől, hogy nem látja többé Jahvét. Mert azt mondja neki: „Sheol nem tud téged dicsérni, sem a Halál nem ünnepel téged; akik lemennek a kútba, nem reménykedhetnek többé a te állandóságodban” (Ézsaiás 38:11-19). A Sheol egyszerűen „a gödör”, és ez egy másik gyakori félreértés, amely a *Hádész fordításából ered*. a Septuagintában, hogy úgy tekintsünk rá, mint egy olyan világra, ahol a halottak élnek. A Sheolban nincs élet, ez egy tisztán negatív halálfogalom, ami a lehető legközelebb áll a semmi nem-fogalmához. A kifejezés egyébként csak ötször fordul elő a Pen: a Genézisben a halál hagyományos nevéként. [5] és egyszer a 4. szám 16-ban, egy történetben a lázadó zsidókról, akiket isteni büntetésből hirtelen elevenen nyel el a föld minden holmijukkal együtt.

Imájára válaszol Ezékiás csak további tizenöt évet kap a földi életből. **Mert Jahve nem tartogat más jutalmat a híveknek, mint egy hosszú, termékeny és gazdag földi életet.** Ezékiáshoz hasonlóan Jób sem vár vigasztalást a túlvilágon kitartó hite miatt, hanem 140 éves meghosszabbítást kap a földön, számos utódot, valamint „tizennégyezer bárányt, hatezer tevét, ezer igás ökröt és ezer szamarat ” (Jób 42:12). Bármely más kultúrában az istene iránti példaértékű hűségét boldog túlvilág jutalmazza. De Jahve nem törődik a halottakkal, akikre „nem emlékezik többé” (Zsoltárok 88:6).

Valójában Jahvét aligha lehet „istennek” tekinteni, ha egy istent úgy határozunk meg, mint aki egy ezen kívüli világban lakik. Jahve azt állítja, hogy egyedül uralkodik ezen a világon, mert ő a szó szoros értelmében király (melech , *a héber Bibliában több mint ötvenszer szerepel rá a címre*). Jahve valóban egy nagyon különleges király: láthatatlan, mindentudó és örökkévaló – nagyon praktikus a papok és próféták örökös klánjai számára, akik az ő nevében beszélnek.

A zsidóság mint kollektív lélek

A „materialista vallás” kifejezésekben ellentmondásnak tűnhet. Valójában megkérdőjelezhető, hogy a „vallás” fogalma – ahogyan azt ma a legtöbben értik – érvényes-e a bibliai judaizmusra. A judaizmus fejlődése az elmúlt kétezer évben egy másik történet. A hellenisztikus időszakban a görög-egyiptomi dualizmus beszivárgott a zsidó gondolkodásba. A Salamon bölcsessége, amelyet görögül írtak Alexandriában az ie. e. első században, kijelenti, hogy „Isten halhatatlannak teremtette az embereket”, és bírálja azokat, akik „nem hisznek a feddhetetlen lelkek jutalmában” (2:22-23). De az ilyen könyvek soha nem kerültek be a zsidó kánonba, mivel a rabbinikus judaizmus negatíven elutasított minden görögöt. Sőt, még a hellenisztikus judaizmusban is a materialista nézet érvényesült. A Prédikátor szerint

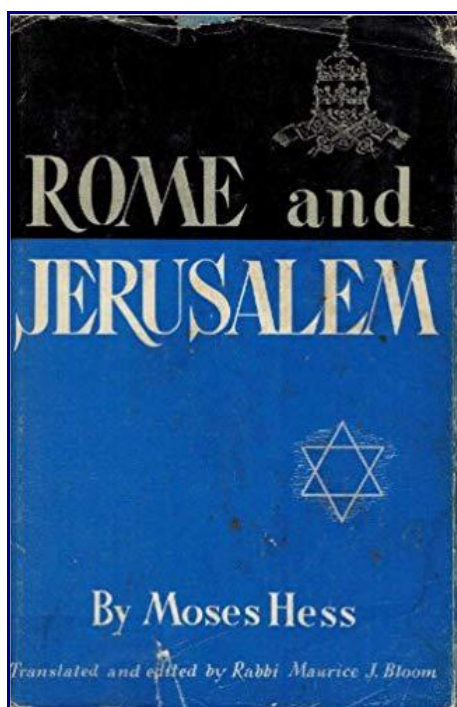
„Az emberek és az állatok sorsa ugyanaz: ahogy az egyik meghal, úgy hal meg a másik is; [...] minden a porból származik, minden a porba tér vissza” (3,19–20).

„Az élők legalább tudatában vannak annak, hogy majd halni, de a halottak semmit

sem tudnak. [...] Nincs sem teljesítmény, sem terv, sem tudomány, sem bölcsesség a Seolban, ahová mész” (9:5-10).

Lényeges, hogy a hellenisztikus judaizmus legmaradandóbb öröksége a fizikai „feltámadás” gondolata, amely a halál utáni élet görög metaforájának durván materialista adaptációja, mint *anasztázis* („feltámadás”). Ebben a zsidó apokaliptikus fantáziában nincs szükség halhatatlan lélekre. Tehát még a feltámadás bibliai fogalma is azt mutatja, hogy a materializmus a judaizmus lényegének része.

Újabban, a hellenisztikus kontextushoz hasonló körülmények között, a református judaizmus újra beágyazta a halhatatlan lelket a judaista antropológiába. De fontos, hogy amikor Moses Mendelssohn (1729-1786), a tizenharmadik századi Haskalah atyja úgy döntött, hogy meggyőzi a zsidó társait, hogy fogadják el az egyéni lélek halhatatlanságának hitvallását – ami az emberiség felemelkedésének szükséges feltétele. szerinte nem a zsidó hagyományra támaszkodott, hanem *Phaedo* vagy *a lélek halhatatlansága* címmel platóni párbeszédet produkált .

Sok zsidó értelmiségi tiltakozott az ellen, hogy ez az idegen test bekerüljön a zsidó gondolkodásba, és reakciójuk a cionizmus központi tételévé vált. Moses Hess (*Rome and Jerusalem: The Last National Question*, 1862) szerint „Semmi sem idegenebb a judaizmus szellemétől, mint az egyén üdvösségének eszméje, amely a modern felfogás szerint a vallás sarokköve.” Hess szerint a judaizmus lényege „a szellem folytonosságába vetett élénk hit az emberi történelemben”, mert „a zsidók több, mint pusztán „vallás követői”, vagyis faji testvériség, nemzet.” [6]

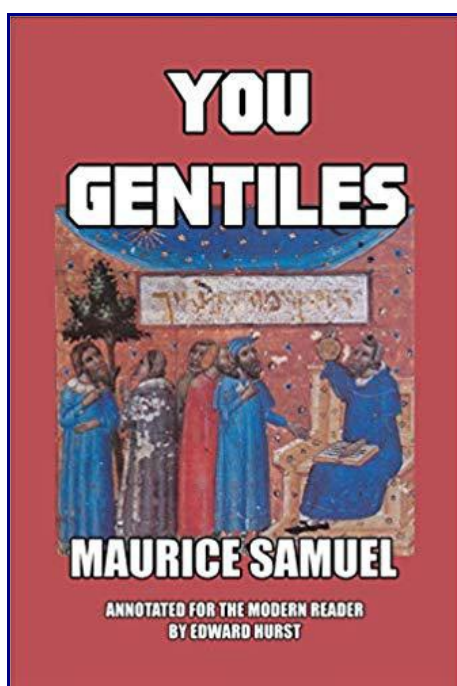
Hasonlóképpen, Benzion Netanjahu cionista történész, Zeev Jabotinsky volt titkára és a jelenlegi izraeli miniszterelnök édesapja szerint a zsidóságot vallásként, nem pedig nemzetiségként határozta meg „önámítás gyümölcse”. Olyan faji felfogást véd, amely azt jelenti, hogy a zsidók csak nemzetként halhatatlanok:

„Csak vegyes házassággal szakadhat ki az ember egy nemzetből, és akkor is csak annyiban, ami a leszármazottait illeti. Egyénisége, amely nemzete tulajdonságainak kivonata és példája, azután elveszhet a jövő nemzedékeiben, ahol más nemzetek tulajdonságai dominálnak. **A nemzetből való kilépés tehát még biológiai szempontból is öngyilkosság.**[7]

Netanjahunak igaza van: a zsidóságról alkotott elképzelése az egyetlen, amely összhangban van a Bibliával. Lucien Wolf, a befolyásos zsidó újságíró mindkét irányba próbálta érvényesíteni, amikor azt állította, hogy „a judaizmusban a vallás és a faj szinte felcserélhető fogalmak”, aminek természetesen nincs értelme a vallás általánosan elfogadott fogalmán belül.[8] Egy vallás fogadja a megtérőket, de Izrael „vallása” nem. Vannak kivételek: egyrészt a tömeges kényszerű megtérések, **másrészt az egyéni vejek, akik hozzáadott értéket hoznak a génállományba** vagy a pénzügyi állományba, de a Biblia egyetlen esetet sem rögzít.

Mi a helyzet a körülmetéléssel, kérdezheti. Ez nem a zsidó közösségbe való belépés rítusa? Nem a Bibliában. **A „szövetség jeleként”, amelyet Jahve Ábrahámra rótt „te és a te leszármazottaidra, nemzedékről nemzedékre” (1Mózes 17:9), a körülmetélés valóban megerősíti a szigorúan genetikai, sőt genitális természetet. Mint apáról fiúra szállt „testi jel”, tökéletesen szimbolizálja a jahwizmus szellemtelen természetét.**

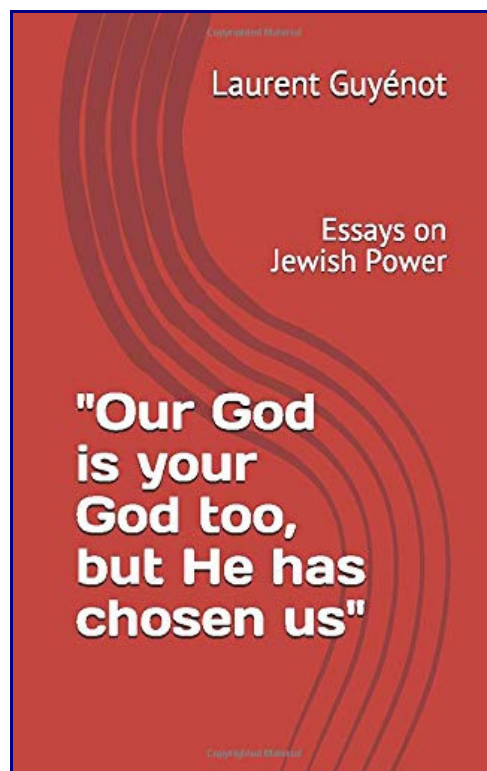
A Bibliában szigorú egyenlőség van az egyistenhit és a faji tisztaság között: Jah gyermekeiket nem zsidókhhoz adják feleségül, mert „te fiad elcsábítana attól, hogy engem figyelmesen más istenek szolgálatába” (5Móz 7:3-4). Amikor egyes izraeliták feleséget vesznek a moábiták (egy Ábrahám nép) közé, az zavarja Jahvét, hogy ezek az asszonyok „meghívták őket isteneik áldozataira, a nép pedig evett és leborult isteneik előtt” (4Móz 25:1-2). **Egy olyan evolúciós pszichológus szemszögéből, mint Kevin MacDonald, a féltékeny isten kizárólag egy vallási ürügy egy szigorú endogámián alapuló eugenikus projekthez, a judaizmus pedig alapvetően „a népek közötti csoportfejlődési stratégia”.**[9]

Azáltal, hogy a zsidókat megfosztja minden egyéni lélektől, és istenivé teszi faji identitásukat, a

Tóra Izraelt a legholisztikusabb nemzetté programozza. Az egyéntől megtagadt halhatatlanság teljes egészében az egész népre fektetődik („És alapítottam örök népet” Ézsaiás 44:7), mintha a zsidókat egyetlen nemzeti, genetikai lélek egyesítené, akit Jahve személyesített meg. Isaac Kadmi-Cohen az „Esszé a zsidó lélekről” című művében (1929) valóban a judaizmust írja le, mint „a fajt istenítő spiritualizációt”, így „a judaizmusban az istenséget a faj által képviselt entitás felmagasztalása tartalmazza”.^[10] Izraelt egyedi sors szállta meg, és minden zsidó okoz ehhez a sorshoz. A apologéta, Maurice Samuel ezt írja a *You Gentiles* (1924) című művében: „Az érzés a zsidóban, még a hasonló, szabadon gondolkodó zsidóban is, hogy ha egynek lenni a népével, az azt jelenti, hogy ezzel elismerik a végtelent élvezetének hatalmát.”^[11] Alfred Nossig német cionista pedig 1922-ben ezt írta: „A zsidó közösség több, mint egy nép a szó modern politikai értelmében. [...] Lényünk tudattalan magját alkotja, lelkünk közös anyagát.”^[12]

Vallási szempontból úgy tűnik, hogy az egyéni halhatatlanság hiányzik a bibliai antropológiából. De az ezt felváltó kollektív halhatatlanság fogalma a zsidó nép legnagyobb erejének forrása. Az egyénnek csak néhány évtizede van sorsának véghezvitele, míg a nemzetnek évszázadok, sőt évezredek. Jeremiás megnyugtathatja Babilon száműzöttjeit, hogy hét nemzedék után visszatérnek Jeruzsálembe („Jeremiás levele”, Báruk 6:2). Hét nemzedék egy nép történetében nem különbözik egy ember életének hét évétől. Míg a Goy évszázados léptékben várja az idejét, a választott nép sokkal tovább lát. **A zsidó lélekültség minden kollektív irányzatba olyan szellemi erőt és kitartást olt, amelynek keretében egyetlen más nemzeti közösség sem tud versenyezni.**

Izrael teljesen más idővel működik, mint más nemzetek. Egy panoráma látásmód meg magad, amely évezredeket pásztáz a múltba és a jövőbe. Élénken őrzi 300 évvel ezelőtt kezdeteit, és várakozással tekint sorsának beteljesedésére az idők végén. Nem számít, ha a memóriája nem

pontos történelem. Ahogy Yosef Hayim Yerushalmi rámutat a *Zakhor: Jewish History and Jewish Memory* című művében: „Csak Izraelben és máshol nem érzi az emlékezés parancsát vallási kötelezőnek egy egész nép számára.”^[13] Ez a tulajdonság minden bizonnyal a nomád múltból öröklődött, mivel a nomád népek intenzívebben elkötelezettek a kollektív emlékezet és genealógia iránt, mint az ülők, akik szintén a földön gyökereznek (a föld őrzi emléküket). Az emlékezet egyéniség, és Izrael rendkívüli emlékezete rendkívüli egyéniséggé teszi.

Az egyéni halhatatlanság bibliai tagadásában gyökerező „nemzeti lélek” paradigma egyesül a „kiválasztott nép” paradigmával, a bibliai mátrix másik alapvető aspektusával. Mert ha a zsidó lélek valamilyen módon azonosítható Jahve előtt, és ha Jahve Isten, abból következik, hogy a zsidó lélek Isten. A bibliai materializmus és a bibliai etnocentrizmus (pszeudo-univerzalizmus) kombinációja az egyszerű egyenlet, az $E=mc^2$, amely megmagyarázza a „zsidó elmét” (legalábbis jobb, mint Raphael Patai azonos című könyve)^[14].

A parazita nemzet

A bibliai materializmusban gyökerező holisztikus elv nem elegendő magyarázat a zsidók kitartó törekvésére a világalomra. Bizonyos mértékig minden nemzet szerves volt egészen a közelmúltig. A „nemzet” szó a latin „születés” vagy „faj” szóból származik: egy nemzet akkor létezik, amikor az ugyanazon „apaföldön” (franciául *la Patrie*) élők „ismerősnek” érzik magukat, testvérként ismerik egymást, és közösen osztoznak. ősök. Ahhoz, hogy megértsük, mennyire különleges a zsidó nemzet, pontosabban meg kell határoznunk szerves jelleget. Henry Fordnak egy javaslata:

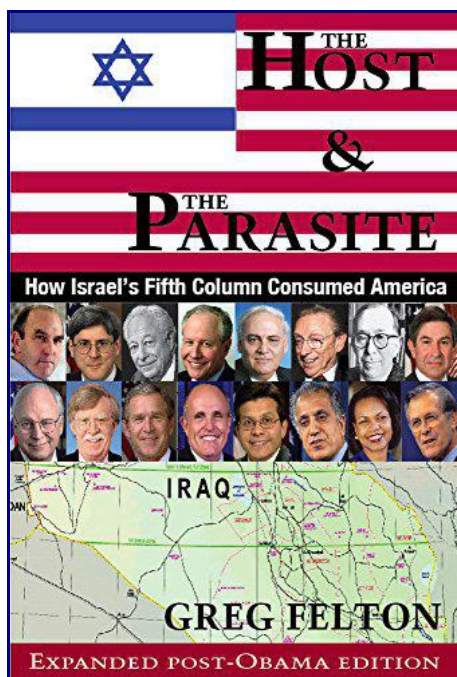
„A zsidó probléma az Egyesült Államokban alapvetően városi probléma. A zsidókra jellemző, hogy tömegesen gyűlnek össze, nem ott, ahol szabad a föld, vagy ahol nyersanyag található, hanem ott, ahol a legtöbb ember tartózkodik. Ez figyelemre méltó tény, ha a zsidók azon állításával együtt veszi, hogy a pogányok kiközösítették őket; a zsidók legnagyobb számban azokon a helyeken és azokon az emberek között gyűlnek össze, ahol panaszkodnak, hogy a legkevésbé keresik őket. A leggyakrabban adott magyarázat ez; a zsidó zsenialitása az, hogy emberekből él; nem a földről, nem is a nyersanyagból történő árutermelésről, hanem az emberekről. Hagyd, hogy mások műveljék a talajt; a zsidó, ha teheti, a földművelőből él. Hagyja, hogy mások dolgozzanak a kereskedelemben és a gyártásban; a zsidó ki fogja használni munkájuk gyümölcsét. Ez az ő sajátos zsenialitása.^[15]

Ez a nemzeti zseni a Bibliában gyökerezik. Jahve Izraelt nem csupán élőlénynek szánta, mint más nemzetek, hanem élősödőnek. Mózes idejétől fogva Jahve megesküdü, hogy országot ad népének „nagy és virágzó városokkal, amit nem építettek, jóval teli házakat nem adtál, nem ásott kutakat, szőlőket és olajfákat nem ültettek” (5Móz 6:10-11). A próféták Izrael élősödő sorsára biztatnak: „Népek tejét szívod, királyok vagonát szívod” (Ézsaiás 60:16); „Idegenek jönnek elő, hogy legeltesse nyájaitokat, idegenek lesznek szántóitok és szőlőművelőitek; de titeket „Jahve papjainak” fognak nevezni, és „Istenünk szolgáinak” szólítani. Népek gazdagságából táplálkozol, kiszorítod őket dicsőségükből” (Ézsaiás 61:5-6); „A környező

nemzetek gazdagsága össze lesz halmozva: arany, ezüst, ruházat, nagy mennyiségben” (Zakariás 14:14). „Megrázom az összes nemzetet, és beáramlik minden nemzet kincse, és megtöltöm ezt a templomot dicsőséggel – mondja az Úr Szabaoth. Az enyém az ezüst, az enyém az arany! Jahve Sabaoth kijelenti.” (Haggeus 2:7-8).

Az uzsora az alapvető élőködő, és amennyire én tudom, a jahwista papok voltak az elsők, akik eszébe jutottak egész nemzetek rabszolgaságba hozását adósságon keresztül: „Ha Jahve, a te Istened megáld téged, ahogy ígérte, sok nemzet hitelezője leszel, de adósai egyik sem ; uralkodni fogsz sok nemzetten, és senki sem fog uralkodni rajtad” (5Móz 15:6).

Az archetipikus parazita hős József, Jákob fia. Miután a rabszolga státuszából a fáraó kancellárjává emelkedett, előnyben részesíti rokonait, és „földbirtokokat szerez Egyiptomban, az ország legjobb részén”. Az országos gabonataralék kezeléséért felelős, a bőség éveiben nagy mennyiségeket raktároz; majd amikor kiüt az éhínség, magas árat alkud ki a monopolizált gabonáért, és így „minden pénzt felhalmozott, ami Egyiptomban és Kánaánban volt”. A következő évben pénzhiányt teremtve arra kötelezi a parasztokat, hogy a gabonáért cserébe feladják nyájaikat: „Add át jószágodat, és én adok neked élelmet jószágodért cserébe, ha a pénzed elfogy.” Egy év elteltével a parasztoknak semmijük sem maradt „a testünkön és a földünkön kívül”, ezért koldulássá válnak. el kell adni magukat a túlélésért: „Vegyél el minket és földünket élelemért cserébe, és földünkkel együtt a fáraó jobbágyai leszünk; csak adj nekünk magot, hogy életben maradhassunk, és ne haljunk meg, és a föld ne váljon pusztasággá!” És így a héberek, miután Egyiptomban telepedtek le, „ott birtokot szereztek; termékenyek voltak és nagyon sokasodtak” (1Mózes 47:11-27), ami Isten áldásának biztos jele. Lawrence Wills, aki több Joseph-típusú zsidó legendát is összeállított, ezt írja: „Bármily nehéz is elfogadni a mai olvasó számára, olyan hőslegendák előttünk az adógazdákkal kapcsolatban, mintha a Robin Hood legendát olvasnánk. a nottinghami seriff szemszögéből mesélték el. [16] Egy ilyen szent könyvvel felfegyverzett népnek óriási előnye van a vagyon ellenőrzéséért folytatott versenyben.

A 19. század eleji napóleoni háborúk óta Izrael parazitizmusa nagy politikai léptékű háborús

haszonszerzésben mutatkozott meg, minden európai tömegmészárlás lépcsőfokként szolgált a cionista világrend számára. Ez a hagyomány a közelmúltban tetőzött Amerika birodalmi politikájának teljes irányításával, ahogyan azt többek között Greg Felton is dokumentálta a *The Host and the Parasite* című művében [\[17\]](#)

A Birodalom élőködtetése egy másik a Bibliából tanul, különösen Ezsdrás és Nehémiás könyvéből. Abban az időben a császári hatalom Perzsia volt. Miután a perzsák ie 539-ben meghódították Babilont, a júdeai száműzöttek segítségével az utóbbiak befolyási pozíciókat szereztek az új birodalmi adminisztrációban, és ezeket felhasználták Palesztina feletti teokratikus zsarnokságuk megteremtésére. Mintegy 42 360 ember 7337 szolgáljával és 200 férfi és női énekesével (Ezsdrás 2:64-67 szerint) tért vissza Jeruzsálembe, miután

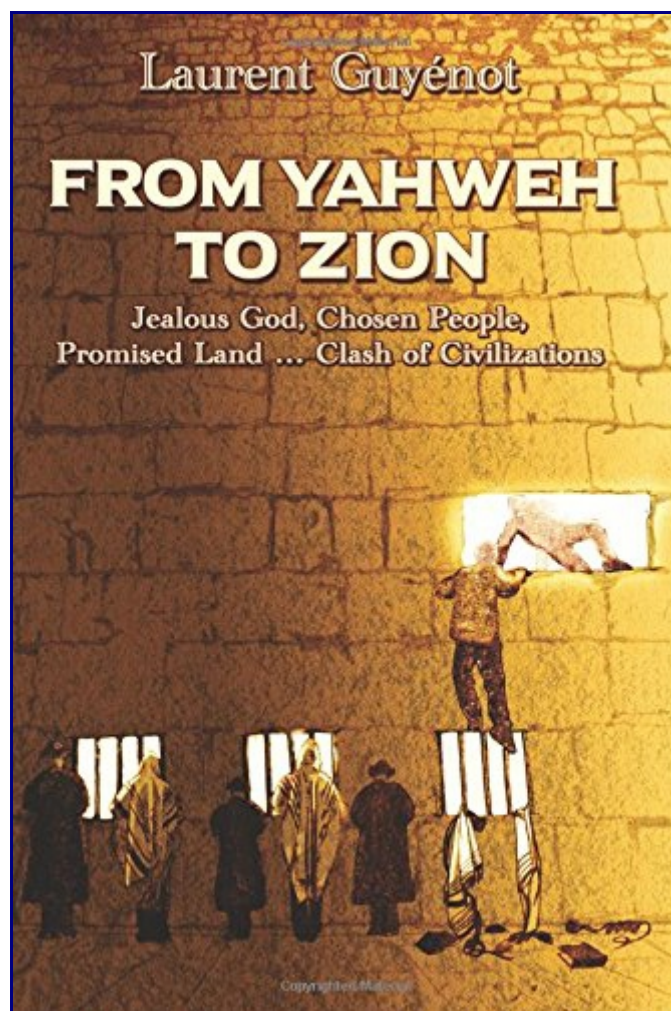
„Jahve felkeltette Círusz perzsa király lelkét, hogy kihirdesse és nyilvánosan kihirdesse az egész királyságában: „Círusz, Perzsia királya ezt mondja: Jahve, a mennyek Istene nekem adta a föld minden királyságát, és engem jelölt ki, hogy templomot építsenek neki Jeruzsálemben, Júdában. ” (Ezsdrás 1:1-2).

Nem részletezik, hogy milyen nyomásra van szükség „Círusz szellemének felkeltéséhez”, akit – teszi hozzá Ézsaiás – Jahve „megragadott a jobb kezével”, és így tájékoztatott:

„Szolgám, Jákób és választottam, Izrael kedvéért szólítottalak a neveden, címet adtam neked, bár nem ismeresz engem. [...] Noha nem ismeresz engem, én felfegyvertelek. (Ézsaiás 45:1-5)

Konspiratív hálózatépítés

Ne ragadjanak el bennünket szerves metaforáink. A zsidó elit sikere nemzeti céljaik előmozdításában nem pusztán valami spontán nemzeti ösztönnel vagy csoportlélekkel magyarázható, amely felszínes megosztottságuk ellenére öntudatlanul mélyen összefűzi őket. Való igaz, hogy a modern cionizmus ereje a zsidók organikus, nem pedig hierarchikus kapcsolaton nyugszik, ahogy Gilad Atzmon közötti: „Míg a szervezet mint egész működik, az adott szerv elemi funkciót tölt be anélkül, hogy tudatában lenne sajátos szerepének a szervezeten belül. az egész rendszert.” [\[18\]](#) Mindazonáltal, amint azt Atzmon is gyakran, ezt az organikus egy a kognitív elit létre, műveli és használja, akik nagyon is tisztában vannak azzal az erővel, amiből meríthetnek.

Más szóval, Izrael nem csak a vérről szól, hanem a szövetségről is. A vallásos zsidók úgy vélik, hogy a zsidóság egy mózesi szövetségre nyúlik vissza Isten és az egyetlen ember között, akivel igazán törődik. De a legtöbb zsidó szellemi, kulturális, pénzügyi, politikai vagy bűnözői elit – például a B'nai B'rith („Szövetség Fiai”) vagy az Alliance Israelite Universelle tagjai – feltételezi, hogy ez egy zsidó szövetség maguk.

A gyakorlatban a zsidó mozgalmak rejtélyes történelmet hajtó képessége a hálózatépítés 2500 éven át tökéletesedő gyakorlatán alapul. Az etnikai hálózatépítés azt jelenti, hogy a nem-zsidó közvélemény tudtán kívül a zsidó elitek összehangolják a javításokat egy adott kérdésben, hogy ellenállhatatlan nyomást gyakoroljanak a kívánt hatás eléréséig. A mesterséges konszenzus megteremtése érdekében minden területen és sokféle céllal kötöttek, beleértve az akadémiai szférát is. [Brenton Sanderson](#) és [Andrew Joyce](#), [19] Mindketten Kevin MacDonald *Occidental Observer* című folyóiratában írták, hogy ragyogóan bizonyították, hogy a zsidó tudósok néhány évtizeden át tartó összehangolt erővel hogyan lehet bármilyen kisebb alakot, például Gustav Mahlert vagy Baruch Spinozát a „zsidó gényusz” megszemélyesítőivé alakítani:

„Először is növelje fel egy zsidó alak intellektuális vagy művészi teljesítményének jelentőségét addig a pontig, ahol azt „világváltó” méretűnek tartja. Másodsor, hangsúlyozzák a figura zsidó származását és hovatartozását, hogy „világot megváltoztató” teljesítményét zsidó származásának és identitásának természetes kifejezésének tekintsék. [20]

A folyamat tökéletesen illusztrálja a zsidóság „nemzeti lélek” aspektusa és gyakorlati alkalmazása a hálózatépítésben: az elkötelezett zsidók számára minden zsidó teljesítménye zsidó teljesítménye, és a zsidó lélek sajátos megnyilvánulása.

A mély politikai hatalom sötét szféráiban az elit zsidók összeesküvő körökben egyesülnek, hogy a történelmet a kívánt irányba tereljék. Az egyik a Parushim rend volt, adott [Sarah Schmidt](#), a Jeruzsálemi Héber Egyetem zsidótörténelem professzora „titkos földalatti gerillacsapatként jellemez, amely elhatározta, hogy csendes, névtelen módon befolyásolja az eseményeket”. A beavatási szertartáson minden új tag utasítást kapott:

„Amíg célunkat meg, egy testvéri közösség tagja leszel, kötelemet mindennél erősebbnek fogod tartani életedben – kedvesebbnek, mint a családé, az iskoláé, a nemzeté. Ha belépsz ebbe a testvéri közösségbe, önelkötelezett katonává válsz Sion seregében.”

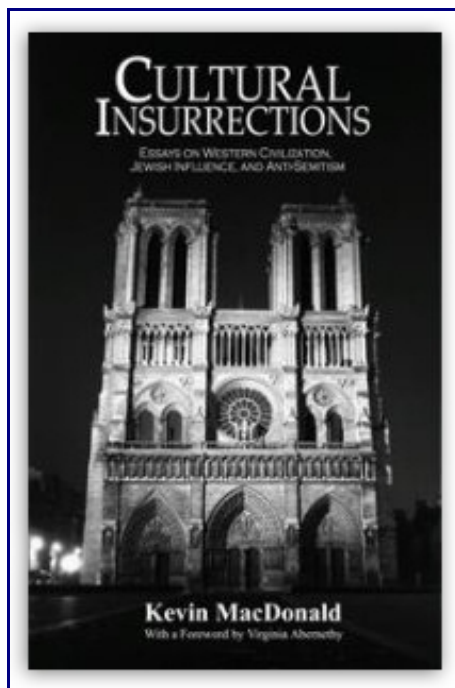
A beavatott esküvel válaszol:

„E zsinat előtt mindannak nevében, amit dráganak és szentnek tartok, megfogadom magam, életemet, vagyonomat és becsületemet a zsidó nemzet helyreállítására. [...] Teljes mértékben megfogadom, hogy őrzöm, engedelmeskedem és titokban tartom a közösség törvényeit és munkáját, létezését és céljait. Ámen.”[\[21\]](#)

[Louis Brandeis \(1856–1941\)](#), akit Woodrow Wilson a Legfelsőbb Bíróságon nevezett el, valamint pártfogoltja és utódja, [Felix Frankfurter \(1882–1965\)](#) ennek a titkos körnek a tagjai voltak. „25 éven át együtt dolgozva tanítványok hálózatát helyezték befolyásos pozícióba, és szorgalmasan dolgoztak a kívánt programjaik megvalósításán” – írja [Bruce Allen Murphy](#) a *The Brandeis/Frankfurter Connection* című könyvében.[\[22\]](#) Brandeis mentora [Samuel Untermyer \(1858-1940\)](#), aki a pletykák szerint megszarolta Wilsont, hogy nevezze el Brandeist, és aki haláláig páratlan befolyást gyakorolt a Fehér Háza, hogy a Parushim alapító tagja volt.

[Leo Strauss](#) bensőséges tanítványainak csoportja, akik a mester „ezoterikus” tanítását kapják, egy másik összeesküvői kört alkotnak. Filozófiájukat mi sem árulja el jobban, mint Strauss Machiavelli-értelmezése. *Gondolataiban Machiavelliről*. Strauss a pontos fokú hazafiként meg Machiavellit, mert megértette, hogy a nemzetek lehetnek, és hogy a legjobb fél vezetők azok, akik nem attól, hogy elkárhozzák egyéni lelküket, mivel nekik nincs. Az igazi hazafi nem szab erkölcsi határt annak, amit hazájáért tehet.[\[23\]](#) A *Jewish World Review* 1999. június 7-i cikkében Strauss tanítványa, [Michael Ledeen](#), a *Jewish Institute for National Security Affairs (JINSA)* alapító tagja [feltételezi, hogy Machiavelli „titkos zsidó” lehetett](#), mivel „ha hallgatod az ő politikai filozófiáját, hallani fogsz zsidó zenét.”[\[24\]](#)

A straussiak alkották a neokonzervatívok eredeti magját. Ez a kevesebb mint száz fős hálózat két generáció alatt behatolt az amerikai állam idegközpontjaiba azzal a céllal, hogy megragadja kül- és katonai politikájának karjait. A neokonzervatívok transzgenerációs fenntarthatósága jól szemlélteti a zsidó hálózatépítés szerves hátterét: [Irving Kristolt](#) fia, [William](#), [Donald Kagant](#) fia, [Robert](#), [Richard Pipest](#) fia [Daniel](#), [Norman Podhoretz](#) pedig fia, [John](#) és veje [követte](#). [Elliott Abrams](#).

Az okos, törzsi, machiavellista, összeesküvő zsidók ilyen hálózatai a kulcsa a világméretű zsidóság rendkívüli egységének. A zsidó közösség felépítését a gravitációs térben hasonlíthatjuk össze, amelynek középpontjában Jahve ideológiája és próféciai működik: a belső szférákban van, akik az elit kisebbség, számára a zsidóság és Izrael állandó gondot jelent; a külső szférákban a „puha” zsidók vannak, akiket csak az alacsony gravitáció tartja pályán, és nagyon elszakadnak. Teljesen asszimilált zsidóként fontos szerepet töltenek be a PR-ban, és legtöbbször szükség esetén mindig az antiszemitizmus elleni harc zászlaja alá lehet tömöríteni. [25]

Tehát a zsidóság egyben a zsidó tömegek elmekontrollrendszere is a zsidó elitek által. Míg az európai társadalmakban a szélsőségek általában marginalizálódnak, Kevin MacDonald rámutat, hogy a zsidó közösségben ennek hiányában igaz:

„Minden fordulóponton az etnocentrikusabb elemek – nevezhetjük őket radikálisoknak – azok, akik meghatározzák a zsidó közösség irányát, végül megnyerték a napot. [...] A radikális mozgalom a zsidó közösség elkötelezettebb szegmensei között indul, majd elterjedt, és végül a zsidó belül is általánossá válik. [...] Azok a zsidók, akik nem tudnak megfelelni a mostani általános álláspontnak, kiszorulnak a közösségből, „öngyűlölő zsidóknak” vagy még rosszabbnak titulálják őket, és impotenciába zárják. [26]

Ez a babiloni száműzetés óta tart, amikor Ezékielnek a vér tisztasága és a kultusz iránti rögeszméje felülkerekedett Jeremiásnak a sacerdotálizmusból egy belsőbb, erkölcsibb és egyetemesebb vallás felé vezető kísérleti reformja felett. Ahogy a bibliatudós, Karl Budde írta: „Izrael pogányoktól való teljes elszigetelésére és minden szennyezés elkerülésére való törekvés Ezékiel látomásaiból átment a gyakorlati törvénykönyvekbe”, és Ezékielt a „judaizmus atyjává” tette. [27] Ugyanez a megszállottság Ezsdrás könyvének központi témája. Amikor megtudta, hogy a Palesztinába már visszatért judeo-babiloniak vegyes házasságokhoz folyamodtak, és hogy „a szent fajt megfertőzte az ország népe”, Ezra megesküdött velük, hogy „elküldik az

összes külföldi feleséget és gyermekeiket”. (Ezsdrás 9:2; 10:3). Három évszázaddal később, ugyanebben a szellemben, a makkabeusok véres polgárháborút vezettek az asszimiláló zsidók ellen, hogy megalapítsák Hasmonaeus-dinasztiájukat. A *Jubileumok könyve* ebből az időszakból hirdeti:

„És ha van valaki, aki oda akarja adni a lányt vagy a nővért Izraelben valakinek, aki a pogányok magjából való, az meg kell halnia, és megkövezzék; mert szégyent csinált Izraelben; és megégetik az asszonyt, mert meggyalázta atyja házának nevét, és kiirtják Izraelből” (30,7).

Így a zsidó közösség kohézióját mindig az elit legelkötelezettebb zsidói tartja fenn, a megsemmisítés paranoid terrorja és a felsőbbrendű komplexus révén. Lehet, hogy nem mindenki ért egyet abban, hogy „mi a jó a zsidóknak” egy adott időpontban, de mindannyian teljesen függetlenek Izrael grandiózus sorsa mellett. A történelem kritikus időszakában pedig képes rákényszeríteni a világ zsidóságát, hogy „egy emberként” cselekedjenek (Bírák 20:1). Jó példa erre az 1933 márciusában Németország ellen indított kampányt, miután Hitler birodalmi kancellár lett, a brit *Daily Express* címlapi cikkében címmel: „Júdea hadat üzen Németországnak. Az egész világ zsidói egyesüljenek”, és ezt hirdetik: „Az izraeli nép szerte a világon gazdasági és pénzügyi háborút hirdet Németország ellen. Tizennégy millió, szerte a világon szétszórt zsidó egy emberként fogott össze, hogy hadat üzenjen vallástársaik német üldözőinek.” Samuel Untermyer, aki a támadást vezette, „fajuk árulójának” nevezte mindazokat a zsidókat, akik nem voltak hajlandók csatlakozni a német bojkotthoz. [28]

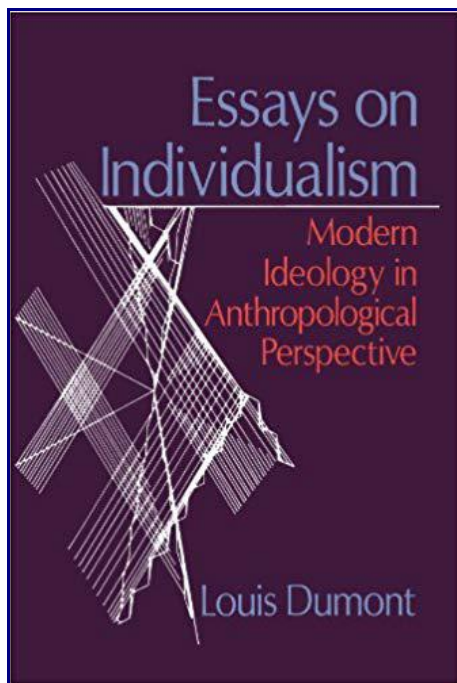
Ezek az örök lévíták, akik a többi zsidót irányítják, a legjobban a biblikus gondolkodásúak: David Ben-Gurionhoz hasonlóan 1936-ban azt mondják: „A Biblia a mi megbízatásunk”. Őka legjobb endogám. Még ma is a zsidó közösségen belül az endogámia egyre intenzívebben, ahogy az ember feljebb lép a társadalmi hierarchiában. A Mayer Rothschild leszármazottai által kötött 58 házasság fele unokatestvérek között volt. Valamivel több mint száz év leforgása alatt 16-szor házasodtak össze az első unokatestvérek között, néhány válogatott gój arisztokratát is felvettek a leszármazottak közé. [29] A minta ismét bibliai: az endogámiát olyan nagyra értékeli a Biblia, hogy felülmúlja a legtöbb kultúra által értelmezett vérfertőzést tilalmát. Ábrahám feleségül veszi féltestvérét, Sárát. Fia, Izsák feleségül veszi Rebekát, unokatestvére, Bethuel lányát (akinek anyja, Milka, Náhór nagybátyjához ment feleségül). Izsák fia, Jákob pedig feleségül veszi anyai nagybátyja, Lábán két lányát. Nem beszélve Júdáról, a júdahiták (később zsidók) alapítójáról, aki menyével, Tamarral fogan.

A keresztény individualizmus problémája

Az evangélium üzenete a zsidó materializmus ellentéte. Jézus tanítása, miszerint „gyűjtsetek magatoknak kincseket a mennyben” (Máté 6:20–21), áll Jahve „minden nemzetek kincsei” iránti mohóságával (Aggeus 2:7–8). Jézus személyes üdvösségre helyezett hangsúlyozása a vérségi kötelékekkel szemben az erős ellenségességgel is jár, [30] Pál pedig azt tanítja, hogy a Krisztus általi újjászületés megszünteti az etnikai szolidaritást, a társadalmi hierarchiát, sőt a nemi identitást is:

„Nem lehet sem zsidó, sem görög, nem lehet sem rabszolga, sem szabad, nem lehet férfi vagy nő – mert mindnyájan egyek vagytok Krisztus Jézusban. És egyszerűen azáltal, hogy Krisztusé vagy, Ábrahám utódai vagytok, az ígéletben megnevezett örökösök” (Galata 3:28-29).

Izrael vallása megkülönböztethetetlen a faji egység erős érzésétől. Ezzel szemben a kereszténység enyhén szólva barátságtalan a faj fogalmával szemben. A katolikus doktrína különösen az emberi lélek atomisztikus, nem genetikai és egalitárius felfogását fejlődött ki, amely nem tud magyarázatot adni az emberi psziché többrétegű összetettségére, vagy a „láthatatlan húségre”, amely mindenkit az őseihez köt. kifejezés Boszormenyi-Nagy Ivántól. [31] Ágoston, a középkori katolicizmus fő referenciája, falat épített az élők és a holtak közé, és a két világ közötti minden adok-kapok tevékenységét az ördög művének minősítette. Így a halottak és élők közötti szolidaritási kötelek erodálásával, amelyek a hagyományos társadalmakban a magán- és nyilvános kultuszok jelentős részét képezik, a katolicizmus megalkotta a „szolidáris halált” „magányos halállal”, Philippe Ariès élve. [32]

Ezen okokból kifolyólag azt állították, hogy a kereszténység lefektette a modern nyugati individualizmus alapjait – ironikus módon egy kollektív gondolkodásmódot. Louis Dumont antropológus *Esszéi az individualizmusról* című művében kifejti, hogy a hagyományos társadalmak holisztikusak és hierarchikusak: alárendelik az egyént a közösségnek, és az egyénhez olyan értéket rendelnek, amely a társadalmi szereptől függ. Az ilyen társadalmak elismerik, hogy egyes egyének felhagynak társadalmi létükkel, hogy egyéni megvilágosodást keressenek, mindaddig, amíg ezek az egyének nem kérdőjelezik meg a társadalmi rendet és annak holisztikus dinamikáját, és továbbra is a szabálytalan megerősítő kivételek maradnak. Dumont szerint a kereszténység felborította ezt a civilizációs egyensúlyt azáltal, hogy megszólaltatja a *megváltást* ez a világ mindenki dolga. Minden keresztényt úgy határoznak meg, mint „önmagát az Istennel való kapcsolatban”, még akkor is, ha nem mond le a világról mint ermita vagy szerzetes, és így lesz „egyénné a világban”. Fokozatosan „a holizmus eltűnik az ideológiából”, és „a külvilági egyén modern, evilági individuummá válik”. [33]

Az egyház új holisztikus keretet biztosított a régi helyére, hogy a keresztények közössége alkotja „Krisztus testét”. De amikor ez az organikus test elkezdett felbomlani, már csak az individualizmus és az egalitarizmus maradt hátra. Ekkor születtek furcsa politikai elméletek, amelyek szerint az ember természeténél fogva nem társas állat, hanem önző egyén, aki csak önértékből köt társadalmi szerződéseket. [34] Thomas Hobbes (1588-1679), az első „társadalmi szerződés” teoretikusa azt tanította, hogy a természet állapotában „az ember farkas az ember számára”, és csak az erőszakos haláltól való félelem miatt hajlandó feladni egyéni szabadságának egy részét. Hobbes után Adam Smith (1723-1790) következett, aki szintén azt feltételezi, hogy minden embert csak a saját profitja motivál, és fogadott, hogy a szabad verseny társadalmában az egyéni önzések összessége igazságos társadalmat hoz létre. Tudjuk az eredményt: a pénz uralma alaposan deszocializálta a nyugati embert, csak maradt életben a legkisebb szerves egység, a nukleáris család.

Minden bizonnyal van némi igazság a kereszténység és a modern individualizmus közötti ok-okozati összefüggésben. De a bizonyítékokat alaposan mérlegelni kell. Figyelembe kell vennünk azt a tényt, hogy a nyugati középkori társadalom, bár keresztény, erősen szerves és holisztikus volt. Az individualizmus modern jelenség. A feltehető: holisztikus volt-e civilizáció a kereszténységnek az európai kérdés, vagy a kereszténység ellenére? A második a helyzet: a feudalizmus összetett társadalmi szerkezetével egy ősi indoeurópai ethosra épült, amelyet az egyház határozottan helytelenített. Hangsúlyozta az etnikai szolidaritást, elismerte, hogy a szellem nem független a vértől, és szent kötelességének tartotta a rokonok bosszúját. Alapértékei heroikusak voltak, és a holizmus és az individualizmus kényes egyensúlyát képviselték. Ősidők óta, [35] Bár a kereszténység részben beépítette a hősi kultuszokat a szentekkel és ereklyéikkel, egyre leszűkítette a fogalmat: a vértanúság az egyetlen hősi út a kereszténységben belül.

Mégis, túlzás lehet a nyugati individualizmust teljes mértékben a kereszténységre hárítani, akár csak Dumont. Még az is kétséges, hogy a „társadalmi szerződés” elméletek keresztény ihletésűek-e. Oliver Cromwell mélyen judaizált Angliájában jelentek meg, és a keresztény nemzetek szerves anyaga elleni zsidó támadásoknak megfelelők. Hobbes puritán volt, de vallási elképzelései annyira tipikusan zsidók („Isten Királyságát először Mózes szolgálata hozta létre a zsidók felett”, állítja), hogy egyesek találgatnak esetleges marranói származásáról. [36]

Szerintem lehetetlen egyszerű következtetést levonni a kereszténység érdemeiről és kudarcairól, mert nem tudjuk objektíven megkülönböztetni, hogy mi tartozik a kereszténységhez és mi nem a kereszténység egyik vívmányában. Egyetlen civilizáció sem boldogulhat nyilvános vallás nélkül. Hiábavaló kérdés, hogy egy másik vallás jobban teljesítette a kereszténység számára, mint a kereszténység. Ugyanilyen értelmetlen, hogy a kereszténység milyen szerepet játszott a kereszténység hanyatlásában és bukásában. **A mai civilizációnk előtt álló kihívások azonban komoly antropológiai vizsgálatokat tesznek szükségessé a kereszténység örökségével és hiányosságával kapcsolatban, valamint orvoslásra.**

Német holisztikus reakció

Legalább tanulnunk kellene a közelmúltból. Jó példa arra, ahogy a német kultúra megpróbált ellenállni az angol merkantilizmus és a francia felvilágosodás feloldó erejének. A német reakció Johann Gottfried von Herder (1744-1803) nevéhez fűződik, Kant tanítványa, Hegel, Nietzsche, Goethe és sok más mentora. *Eszmék az emberiség történetének filozófiájáról* című esszéjében (1784-91) Herder bírálja a kontraktualista politikai elméleteket, és a felvilágosodás individualista antropológiáját, amely a változatlan emberi természetet feltételezi, a nemzetek tipológiájával helyettesíti. A nemzeteket kollektív lényeknek tekintik, mindegyike egy bizonyos „zseni”-et alkot a faj, a földrajz és a történelem által. A francia iskolával szemben, amely szerint egy személy nemzetisége véletlenszerű, Herder ragaszkodott ahhoz, hogy az egyén alapvető tulajdonságait nemzetisége határozza meg. Ő a kezdeményezője annak, amit a nemzetiségek etnikai elméletének neveznek. *Volkról alkotott* fogalma a romantika egyik fő áramlatának az eredete, és hatásos volt Shelling idealizmusára is. Herder nagy hatással volt Hegelre (1770-1831) is, akinek történelemfilozófiája a német nacionalizmus csúcspontja, az államról alkotott elképzelésével, mint „Isten földi menetelésével”, valamint a „világtörténelmi ember” koncepciójával. történelem.

A német nacionalizmus virágzott anélkül, hogy el kellett volna utasítania a kereszténységet. Talán azért, mert a német lutheranizmusnak erős nemzeti íze volt, mint a mai ortodox kereszténységnek orosz, de a francia katolicizmussal, amely mindig is megköveteli a hűséget egy külföldi, transznacionális hatalomhoz, központba a Vatikánban van. Másrészt nehéz lenne azt beállítani, hogy a kereszténység jelentős szerepet játszott volna a 18. századi germanizmusban.

Hitler ennek a mozgalomnak a terméke volt. Az „*Ein Reich, ein Volk, ein Führer*” egy alapos szerves doktrína kifejezése, és a náci hívószó is, a *Volksgemeinschaft* („nép közössége”). A *Mein Kampf*-ban Hitler dicséri az árja hajlandóságát, hogy „minden képességét a közösség szolgálatába állítsa”. [38] Érdekes módon 1939-ben Harry Waton rabbi a következőket írta Hitlerről és a náciizmusról:

„A náciizmus a judaizmus utánczata; A náciizmus átvette a judaizmust és eszméit, ezért elpusztította a judaizmust és a zsidókat.”

„A náci filozófia a posztulátumból indul: egy faj vére ki meg a faj természetét, fejlődésének menetét és sorsát. [...] Akár tudatosan, akár nem, a náci magából a Bibliából vették át ezt az elméletet.”

Waton még hozzáteszi:

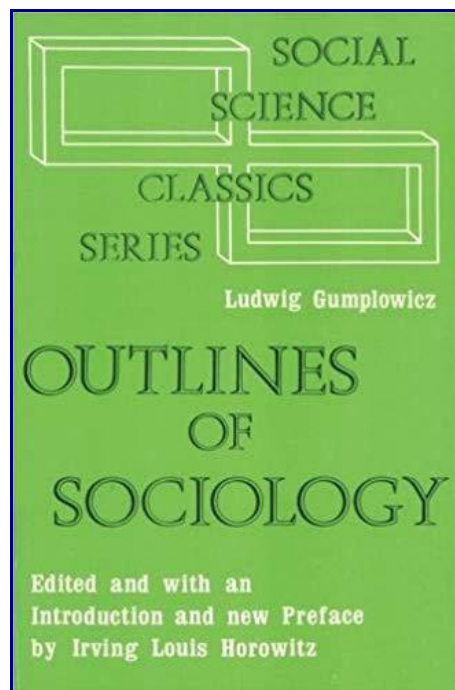
„Hitler nyilatkozata, miszerint a zsidó tudat méreg az árja fajok számára, a legmélyebb belátás, amelyet a nyugati világ a maga természetében eddig elért; és az a képessége, hogy ezt felismeri, zsenialitásának bizonyítéka, valamint hatalmának titka és személyisége különös elbűvölő képessége. [...] nem a zsidók gyakorlati erejétől vagy gazdagságától fél, hanem a zsidó elme jellemétől. [...] A zsidó szellemnek a pogány elmébe való rejtett behatolása jelenti a veszélyt; és ez veszélyt jelent, mert az

„árja” elme nem tud ellenállni neki, hanem meg kell engednie magát.”[39]

Watson tévedett Hitler nézeteinek forrását: azok nem a héber Bibliából származnak. Ők sem tartoztak semmivel az evangéliumnak. Ugyanabból a kulturális áramlatból merítették, mint Herder, fő forrása a kereszténység előtti hősi mentalitás volt. Ezenmenően Hitler antropológiai elképzelései olyan univerzális elveken alapultak, ezért a legtöbb zsidó értelmiség ugyanebben az időszakban jól ismert, de a pogányok nem ismerték.

Érdekes módon a modern szociológia és antropológia – a társadalmak mint holisztikus rendszerek tudományos vizsgálata, amely meghatározza az egyének viselkedését és gondolkodási mintáját – két legfontosabb alapítója történetesen német zsidó (bár egyikük sem fejezte ki rokonszenvét a zsidók iránt): Emile Durkheim (1858–1917) és Ludwig Gumplowicz (1838–1909). Íme egy reprezentatív idézet Gumplowicztól:

„Az individualista pszichológia nagy tévedése az a feltevés, hogy az ember gondolkodik. [...] mert nem maga az ember gondolkodik, hanem a társadalmi közössége. Gondolatainak forrása abban a társadalmi közegben van, élkör, abban a társadalmi légben, és nem lélegzik másra gondolni, mint amire az a hatásgyára koncentráló társadalmi környezet szükségessé teszi. [...] Az egyén egyszerűen eljártssza a prizmának azt a részét, amely befogadja a sugarakat, rögzített törvények szerint feloldja azokat, és előre meghatározott irányban és előre meghatározott színnel kiengedi.[41]

Gumplowicz, a grazi politikatudomány professzora most rossz hírnévre tett szert, mert elméletei túlságosan közel hozzá Hitlerhez. Gumplowicz fő könyvében, a *The Struggle of Races* (1883) című művében megfogalmazza a „syngenizmus” természeti törvényét (a görög *syngeneia szóból*, ami rokonságot jelent). A szingenizmus ugyanazon faj tagjait egyesítő tényezők összességére utal (a „faj”, ezért eléggé értelmét veszti, nem sokban különbözik a „néptől” vagy a „nemzettől”). A szingenikus érzés kialakulásának kiindulópontjában mindenekelőtt a rokonság áll, de ott van a műveltség, a nyelv, a vallás, a szokás, a törvény és az

életmód is (a főzési szokásokig). Más szóval, a szingenikus érzések mind a fizikai, mind az intellektuális hasonlóságon alapulnak.

A nyugati nemzetek jelenleg a szingenikus kohézió kóros gyengülésétől szenvednek, ami főként – de nem kizárólagosan – a tömeges bevándorlás következményei. Kevin MacDonald számos független tanulmányra hivatkozik, azt mutatják, hogy a faji heterogenitás gyengíti a társadalmi szövetet és erősíti az individualizmust. Robert Putnam szociológus például azt mutatja, hogy:

„A bevándorlás és az etnikai sokszínűség általában csökkenti a társadalmi szolidaritást és a társadalmi tőkét. Az Egyesült Államokból származó új bizonyítékok arra utalnak, hogy az etnikailag sokszínű negyedekben a különböző fajokhoz tartozó lakosok hajlamosak „leborulni”. Alacsonyabb a bizalom (még a saját fajban is), ritkább az altruizmus és a közösségi együttműködés, kevesebb a barát.”^[42]

Az európaiak harmadikára milliókkal fogadni a világból érkező keresztény bevándorlókat az örökös univerzalista erkölcsi elvek nevében, valamint a büszkeség minden megnyilvánulásának kriminalizálása, ezért a „kóros altruizmus” egy formája ^[43]

Nem kizárólag a kereszténység a felelős ezért a helyzetért. Valóban erodálta a hagyományos etnikai szingenizmust, és hosszú távon meggyengítette kollektív immunrendszerünket az individualizmus és az univerzalizmus koktélljával. De maga a patológiás ágens nem endogén a kereszténységben: amint azt MacDonald is dokumentálta,^[44] **A tömeges bevándorlásnak a zsidó elitek voltak a legfőbb előmozdítói, és a közvélemény előállítói ezekhez a politikához (lásd: „A bevándorlás taktikája”). Ezzel elgyengítették a nemzeti organizmusokat, azokat vámpírozni akarnak, ismét megerősítik saját parazita szervezetük szingenikus vitalitását.**

Laurent Guyénot, Ph.D. a *Yahweh to Sion: Jealous God, Chosen People, Promised Land ... Clash of Civilizations*, 2018 és a *JFK-9/11: 50 years of Deep State*, Progressive Press, 2014 szerzője .

Megjegyzések

^[1] Henry Ford, *The International Jew* (az archive.org-on) , vol. 2, fej. 23, 1920. november 13., idézi: Kevin MacDonald, *Cultural Insurrections: Essays on Western Civilizations, Jewish Influence, and Anti-Semitism*, The Occidental Press, 2007, p. 240.

^[2] Harry Waton, *Program a zsidókért és az emberiségért. Válasz minden antiszemitának*, 1939 (archive.org), 52., 125., 132. o.

^[3] Sigmund Freud, *Moses and Monotheism*, Hogarth Press, 1939 (archive.org), 33-34.

^[4] Szokás szerint a Bibliát a Catholic *New Jerusalem Bible* kiadásából idézem , amely nem változtatta meg az isteni YHWH nevet „az Úr”-ra, ahogyan más angol fordítások teszik, nem tudományos okokból.

^[5] 1Mózes 37:35; 42:38; 44:29; 44:31.

^[6] Moses Hess, *Róma és Jeruzsálem: Tanulmány a zsidó nacionalizmusról* , 1918 (archive.org), 48., 64-65., 71., 98. o.

- [7] Benzion Netanjahu, *The Founding Fathers of Zionism* (1938), Balfour Books, 2012, Kindle szerk., 157–66 és 2203–2207.
- [8] Lucien Wolf: „Mi a judaizmus? A mai nap kérdése”, *The Fortnightly Review* XXXVI, (1884), 237-256. oldal, <http://www.manchesterjewishstudies.org/wolf/> oldalon
- [9] Kevin MacDonald, *A People That Shall Dwell Alone: Judaism as a Group Evolutionary Strategy*, Praeger, 1994.
- [10] Isaac Kadmi-Cohen, *Nomades: Essai sur l'âme juive*, Felix Alcan, 1929 (archive.org), 98., 143. o.
- [11] Maurice Samuel, *You Gentiles*, New York, 1924 (archive.org), 74–75.
- [12] Alfred Nossig, *Integrales Judentum*, 1922, 1-5. oldal (www.deutsche-digitale-bibliothek.de/item/DXCTNNZZ3INPTI2S3MYPGLQOFR3XSW22)
- [13] Yosef Hayim Yerushalmi, *Zakhor: Jewish History and Jewish Memory* (1982), University of Washington Press, 2011.
- [14] Raphael Patai, *The Jewish Mind*, Wayne State University Press, 1977 (a books.google.fr oldalon).
- [15] Henry Ford, *The International Jew*, vol. 2, fej. 23, *op. cit.*
- [16] Lawrence Wills, *zsidó az idegen király udvarában: Ancient Jewish Court Legends*, Cornell University Press, 1995, p. 189.
- [17] Greg Felton, *The Host and the Parasite: How Israel's Fifth Column Consumed America*, Bad Bear Press, 2012.
- [18] Gilad Atzmon, *A vándor ki? A Study of Jewish Identity Politics*, Zero Books, 2011, p. 21.
- [19] Andrew Joyce, „Pariah to Messiah: The Engineered Apotheosis of Baruch Spinoza”, 1–3. rész, *The Occidental Observer*, 2019. május 5.
- [20] Brendon Sanderson: „Mahler Miért? Norman Lebrecht és a zsidó génusz felépítése”, *The Occidental Observer*, 2011. április 13.
- [21] Sarah Schmidt, „A „Parushim”: Egy titkos epizód az amerikai cionista történelemben”, *American Jewish Historical Quarterly* 65, 1. sz. 1975. december 2., 121–139. oldal, az ifamericansknew.org/history/parushim.html oldalon.
- [22] Bruce Allen Murphy, *The Brandeis/Frankfurter kapcsolat: Két legfelsőbb bírósági bíró titkos politikai tevékenysége*, Oxford University Press, 1982, p. 10.
- [23] Leo Strauss, *Thoughts on Machiavelli*, University of Chicago Press, 1978, p. 42.
- [24] Michael Ledeen, „Mit tanult Machiavelli (Egy titkos zsidó?) Mózesről”, *Jewish World Review*, 1999. június 7., www.jewishworldreview.com/0699/machiavelli1.asp.
- [25] Daniel Elazar, *Community and Polity: Organizational Dynamics of American Jewry*, 1976, idézi Kevin MacDonald, *Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism*, Praeger, 1998, kindle 2013, k. 6668–91.

- [26] Kevin MacDonald, *Cultural Insurrections*, *op. cit.*, 90-91.
- [27] Karl Budde, *Religion of Israel to the Exile*, Putnam's Sons, 1899 (archive.org), 206-207.
- [28] Részlet a Jahvétól Sionig című könyvemben , 2018, 260-261.
- [29] Kevin MacDonald, *A People That Shall Dwell Alone*, *op. cit.*, k. 5044–53. Kevin MacDonald, *Separation and its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism*, Praeger, 1998, kindle 2013 , k. 3975–4004.
- [30] Máté 19:10-12, Máté 19:29, Máté 22:30, Máté 24:19, Márk 13:17, Lukács 14:26, Lukács 21:23, Lukács 23:29, 1Korinthus 7:1- 8.
- [31] Boszormenyi-Nagy Iván, *Láthatatlan hűség: Kölcsönösség a generációk közötti családterápiában*, Harper & Row, 1973, p. 56.
- [32] Philippe Ariès, *L'Homme devant la mort*, 1. kötet: *Le Temps des gisants*, Seuil, 1977.
- [33] Louis Dumont, „The Christian Beginnings: From the Outworldly Individual to the Individual-in-the-world”, *Essays on Individualism: Modern Ideology in Anthropological Perspective*, University of Chicago Press, 1992, p. 23-59.
- [34] TD Weldon hasznosan konceptualizálta az „organikus” és „mechanikus” politikai elméletek *ellentétét: Államok és erkölcs: Tanulmány a politikai konfliktusokról*, McGraw-Hill Book Company, 1947 (az archive.org oldalon).
- [35] Lewis Richard Farnell, *Greek Hero Cults and Ideas of Halhatatlanság* (1921), Adamant Media Co., 2005.
- [36] Robert Kraynak, „The Idea of the Messiás in the Theology of Thomas Hobbes”, *Jewish Political Studies Review*, 1992. ősz, a jcpa.org oldalon.
- [37] Karl Marx, *On the Jewish Question*, 1843, www.marxists.org/archive.
- [38] Hitler, *Mein Kampf, Complete and Unabridged*, Raynal & Hitchcock, 1941 (archive.org), 408-409.
- [Iratkozzon fel az Új oszlopokra](#)
- [39] Harry Waton, *Program a zsidóknak és válasz minden antiszemitának*, 1939 (archive.org), 54., 64–67., 200. o.
- [40] Gunnar Heinsohn idézett, 1945. február 3-i levele Martin Bormannnak: „Mitől a holokaustt egyedülállóan egyedi népiertás?”, *Journal of Genocide Research*, 2000. november, 411–413. oldal, a migs.concordia.ca oldalon. .
- [41] Ludwig Gumplowicz, *Outlines of Sociology* (1899), Transaction Books, 1980 (a books.google.com oldalon), 240., 760. o.
- [42] Robert D. Putnam, „*E Pluribus Unum* : Diversity and Community in the Twenty-first Century”, 2007. június 15., <https://onlinelibrary.wiley.com/doi/abs/10.1111/j.1467-9477.2007.00176.x>
- [43] A patológiás altruizmusról szóló standard munka: Barbara Oakley, Ariel Knafo,

Guruprasad Madhavan és David Sloan Wilson (szerk.), *Pathological Altruism*, Oxford University Press, 2012.

[44] Kevin MacDonald, *A kritika kultúrája: A zsidó részvétel evolúciós elmélete a huszadik századi szellemi és politikai mozgalmakban*, Praeger, 1998, kindle 2013, 7. fejezet, „Zsidó részvétel az USA Imm-jének alakításában”.